

תשוקה

לצף האילנות...

עם השלמת חכניותיהם של האדריכלים התל-אביבים לפיתוחו של הסגור העירוני שבין היכלי התרבות. ביתן הלנה רובינשטיין ובית-הבימה" — עתיד להקיף הקץ על קיומן של שלוש השיקמים העבותות. שמרו על מרחב החר לות של העיר זה מאות-בשנים והקשירות בוכרום של ראשונה ובניה".

(בעתונים).

הרוח פג.
והרעשים צונחים כשכל.
ותל-אביב שלי גוהרת על ערשת.
ואיש הולך אחר מקלו,
הלך-ושוב, אל-
ימי תמוליו
על מרצפות
שדרות-הרס"ט.

הרחוב שוקט.
ופנסיו בשלים הערב
(כאנשים — בבסתני החשכה).
אבל האיש שלי טובב,
טובב בלי הרף,
והעצבת בו מקצפת פסקה.

והוא אומר לי: חוליגן צעיר,
הביטה —
שלוש שקמים.
וקל-קלן: אתגר שלו
של אנר-קיום טוב
בלב האוטוריטה
ההנדסית
של אגדת הסרי-הלב.

שלוש שקמים, בנדיט.
לא-קיום יותר!
ובכל-זאת —
במה תמות הן מרחיחות
בהזכירן
את עברה הפרולטרית
(מי יחזל זאת?)
של הקווינה המינסקה
של צירן—

הלנת רובינשטיין
תקעת להן מוניאום.
וסרדריק קן —
את התרבות עם ההיכל.
אך אם מוניאום לא היו, איתן
או זהו
סקן ברור כי שום בולדוזר
לא יוכל...

לא, אל תאמר לי כי זננתי
ונמאסתיו!
אניו תראה: שחוחות כמוני הן,
אבל —
הן כמו גומה טבעית
בלב נחוש פלסטי
של קשוחי בטון ומלט ואספלט.

כי צממות הן כאחרון המהיקנים
וזכרונות מר-שרשות הן מה יפת
שזה מזכיר כל-כך
צמות...
וסרפנים...

שמתרחים ממש לרוץ אל הרופא...
וקששואל אותי הדוקטור
(ומחליק לו
על הקרחת הפורחת לא-מתמול):
— כן, מה פואב לאדוני?
ומה מציק לו?
אני אומר לו: תל-אביב
(גו-כאן — משמאל...)

כי לעולם — אתה מבין? —
איני פזליט
להלף ברחוב מבלי לחוש
— גם פה, גם שם —
מין התפוצות שרירי
גימנסיה-הרצלית?
עם התקפות קשות
של זכר בית-העם...

וזה מזכיר לי שנות-שאטאר
ושנות-יוע.
וזה מזכיר את שחרנו הנלוש.
אי אי גזמנים מגידי פארות ונעו!
אי, ציונות מסקפה
כפול שלש!

טריומפירט ירק
בעיר צתרה מומרת.
מסדר פטריצי
של ראשים שלא סרקום.
יש איזה הוד פטריארקאלי
בצמרת
המוקירה לך:
ספני שיבה מקום!

יש איזה סוד נצח
כרמץ מתלקח עם
זכרי-עבר שאין גולל עליו לקתם.
רק הן, ילדי, ולא בטיה הפלכאים
עודן זוכרות אותה בעני וכתם.

עודן זוכרות אותה
ממש כפי שספרתי
ומכירות את חכמותיה על ברין.
הנה על כן היא מומינה
לקוקטיל-פרטי
את הסטון (הציניזם) המשוך-ן.

הנה על כן היא מגיחה ומתימרת
אבל עדים קמטי גזען המחרישים
כי יש גבהים המגיעים אל העמרת
על השבונן של הזקות לשרשים.

כן, יש גבהים...
אבל מתי, סופסוף, יסטר יה
על ויל-לחונן של ה-הקשה" ונסוקה
בעיר הזאת.
שבה הורסים, ילדי, היסטוריה
כמעט לפני
שמשפיקים לעשותה זו
לוא נשמרן, על כן,
ממתי תכנון פרוע
וממרצני השלוש לצל.
מכל השאר (כולל הספני והרוח)
כבר תשמרנה בעצמן, הודעה לאל!

יוסי גמור